

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Apocalipsi 'gore'

LA TRAMA: Al Gore, ex-vicepresident demòcrata USA en el mandat de Bill Clinton, es dedica a dictar conferències quant l'apocalipsi del canvi climàtic, la dependència energètica i el retorn a les centrals nuclears segures.

La pel·lícula: El documental està de moda. Tothom s'hi apunta. Fins ahir era sinònim de rotllo carca. Avui és la veritat revelada. El Sermó de la Muntanya. En fi, com deia Càndid o l'optimista, cofoi personatge inventat per Voltaire, (encara) vivim en el millor dels móns possibles. Però heus aquí que la cosa s'acaba. Al Gore fa temps que es dedica a platicar sobre la fi del món. Al llarg d'uns llarguíssims minuts, Gore que havia de ser el president USA número quaranta tres, fa que desenvolupa un show ecològic carregat de bones intencions. Encara és hora, però, que algú digui qui financia el seu espectacle.

Tot descobrint la sopa d'all, Al Gore porta a terme, executa, un discurs mediàtic abocat a esventrar situacions que clamen al cel (o a l'infern): catàstrofes irreparables, tsunamis espasmodics, huracans colossals, escalfaments atmosfèrics, esgotament dels recursos energètics segons que

avui dia els considerem imprescindibles, tot en el si d'un govern ianqui que es passa pel folre els tractats de Kioto... En fi, *Una veritat incòmoda* juga a la redundància més pedestre. Quan, sinó, la veritat no ha estat un discurs incòmode? El documental té unes bones intencions. Gairebé de conte meravellós. Al Gore juga a fer-se el bruixot ecològic que ni el verd líder de ICV, Joan Saura, no dubtaria un segon per fixar-lo per les seves (aberrants) negociacions amb un PSC neo-liberal amontillat. Què més? Tot i que Gore sembla dominar amb escreix la posada en escena d'un sermó benintencionat, la cosa resulta bastant soporífera. Però cola si hom (i dom) té ganes de combregar amb les hòsties d'un polític sota mínims, que s'ho passa bé predicant en el desert. He llegit que uns col·legues criticadors aconsellen que el pseudo-documental convindria que es passés en els centres d'ensenyament secundari. Tant de bo, companys. Però en quines condicions? Amb guardes jurats?

La frase: "Porto molt de temps volent contar aquesta història, però crec que no he aconseguit transmetre el missatge", reconeix un Al Gore realista. I és que el personal no està per la labor. Potser convindria que el Bisbal es posés apocalíptic, i el Bono U2, i els Estopa.

La recomanació: Ideal per a ecologistes confessos i també per a apocalíptics amb sentit de l'humor (negre).

Una verdad incòmoda

Director: Davis Guggenheim.
Guió i presentació: Al Gore.
Fotografia: Carl T. Strothgein.
Documental. EUA, 2006.
100 minuts. Rambla.